

Svar (26/4 96)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Udgangspunktet efter EF's udbudsdirektiver er, at det er den enkelte offentlige institutions, f.eks. en kommunes, samlede efterspørgsel efter en given vare eller ydelse, der skal lægges til grund ved vurderingen af, om der er tale om en ordre, hvis værdi udgør et beløb lig med eller større end tærskelværdierne, og som derfor skal i EU-udbud.

Direktivreglerne indeholder ikke et kategorisk forbud mod opdeling af leverancer på mindre kontrakter. Reglerne kræver alene, at den samlede værdi af ydelserne medtages ved opgørelsen af, om tærskelværdien er nået og der derfor skal ske EU-udbud. Reglerne indeholder derimod – som et naturligt modstykke hertil – et forbud mod, at udbudsforpligtelsen omgås ved opsplittning af anskaffelser på ordrer, der hver for sig har en værdi under tærskelværdien.

Uanset dette har Europa-Kommissionen imidlertid på baggrund af de eksisterende decentraliseringsbestrebelse i en række EU-lande opstillet en række vejledende retningslinjer for, at det på visse betingelser kan anerkendes, at det alene er den efterspørgsel, der foretages af en decentral enhed inden for kommunen, der kan lægges til grund ved værdiberegningen.

En betingelse er, at den decentrale enhed uafhængigt af den centrale myndighed har kompetence til at stå for selve udbudsforretningen, at enheden er ansvarlig for udbudsprocedurens forløb og kan bestemme, hvem kontrakten skal indgås med.

En andet element er, om enheden har et selvstændigt budget og selv står for finansiering af indkøb eller arbejder.

Det vil også indgå i vurderingen, om den decentrale enheds anskaffelser er beregnet på dens eget virke, eller om anskaffelserne er beregnet på den samlede myndighed som sådan.

Desuden er det af betydning, om den centrale myndighed, selv om den har uddelegeret indkøbskompetencen til den decentrale enhed, stadig forsøger at udnytte sin position som en større indkøber for at opnå mere favorable aftaler med leverandørerne.

Det er den centrale myndighed, der har uddelegeret indkøbskompetencen til decentrale institutioner, der har ansvaret og dermed bevisbyrden for, at en decentral myndighed opfylder betingelsen for at være ordregivende myndig-

hed med den virkning, at det alene er den decentrale myndigheds indkøb, der lægges til grund ved beregningen af, om tærskelværdien nås.

Meget taler imidlertid for, at det kan blive vanskeligt at løfte denne bevisbyrde.

Det må således forventes, at EF-Domstolen, hvis den måtte få spørgsmålet forelagt, på linje med Domstolens fortolkning af direktivernes undtagelsesbestemmelser vil stille ret strenge krav for at anerkende, at alene efterspørgslen fra en decentral enhed inden for en samlet myndighed kan være afgørende ved beregningen af tærskelværdien. Ikke mindst i situationer, hvor uddelegeringen fører til, at de enkelte kontrakters værdi ligger under tærskelværdierne.

Spm. nr. S 2036

Til indenrigsministeren (22/4 96) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren sikre, at kommuner undgår at overtræde EU's udbudsdirektiver ved at informere dem om, hvordan man skal fortolke forbudet mod at opsplitte ordrer i mindre portioner med henblik på at nå under tærskelværdierne for udbud?«

Begrundelse

Nogle kommuner mener, at man kan undgå samlet EU-udbud af en given opgave ved at lade kommunens enkelte institutioner være ordregivere og dermed splitte samme type opgave op i mindre portioner, der hver især ligger under tærskelværdierne for EU-udbud.

Man kan imidlertid frygte, at kommunerne i den forbindelse kommer til at overtræde forbudet i EU's udbudsdirektiver mod, at en offentlig myndighed (kommunen) opdeler ordrer i mindre portioner med henblik på at nå under tærskelværdierne for udbud.

Derfor er det væsentligt at få afklaret, hvornår og hvordan en kommune selv kan definere, hvilke af dens institutioner der kan optræde som selvstændige indkøbere.